

הברכות מהשיבות

לסיפורי אלטיות

"..וְצָרִיד לְהַרְגִּיל אֶת עַצְמוֹ לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לָהּ יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשָׂה עִמּוֹ, וְעַל-יָדֶי-זֶה יִהְיֶה לָבוֹ נִכּוֹן בְּטוֹחַ שָׁנָם עֵתָּה ה' יִתְבָּרַךְ לֹא יִסִּיר חֶסְדּוֹ וְטוֹבוֹ מֵאִתּוֹ, וַיַּחֲזֵק אֶת לָבוֹ לְצַעֵק וּלְהַתְחַנֵּן לָהּ יִתְבָּרַךְ שֶׁיַּצִּילָהּ גַּם עֵתָּה מִכָּל הַצָּרוֹת וְהַיְסוּרִין, כְּמוֹ שֶׁאָמַר דָּוִד (תהלים קח): "מִי יִבְלִינִי עִיר מִבְּצָר מִי נַחֲנִי עַד אֲדוֹם", הֵינּוּ שְׁמֵי שְׁעֵזָר לִי עַד הֵנָּה וְנַחֲנִי עַד אֲדוֹם הוּא יוֹבִילָנוּ עִיר מִבְּצָר גַּם כֵּן."

(ליקוטי הלכות, כלאי בהמה הלכה ד')

4 | איך מבעירים את האש הפנימית מחדש?
מתבוננות במעשיות

10 | מה ייתן לכל אמא סיעתא דשמיא קבועה בבית?
חינוך בחיור

12 | בואי לרגע להיות תיירת ולצפות על חיך
זוגיות לאור הצדיק

15 | קחי לך את אש ההודיה, והתחילי להאיר
טל המורה לשמחה

ההורים
מנסים להוציא את
"ברסלב" מתוכה בטיפול,
אבל מים רבים לא יוכלו
לכבות...
מיומנה של מתקרבת |
עמ' 14

הפעם גם אנחנו נבין!

לתרומות:

נדריים פלוס ← אור העולם ← חברות מקשיבות

בהעברה בנקאית:

למס' 6987607

סניף 897, בנק לאומי 10

ע"ש עמותת "מתחברים לאור העולם"

לציין עבור חברות מקשיבות

בקו חברות מקשיבות:

033134270 / שלוחה 2

לקבלת העלון במייל, תגובות,

הערות והארות

a033134270@gmail.com

עימוד ועיצוב:

רבקה 0548400856

תמונות:

FREEPIK

עיצוב גרפי:

EBLUM

הגהה:

ר.ל בהר 054-846-9963

העלון עבר בקרה ע"י ועדה רוחנית.

לתגובות ניתן לפנות לכתובת מייל

המצויינת לעיל.

העלון מוקדש

לישועת עם ישראל

ולגאולה שלימה ברחמים

הפנים, אותו אור נפלא שקיבלנו בבית המקדש.

"וזה בחינת חנוכה ופורים, שהם מועדים קדושים, שניתנו לנו להחיותנו כיום הזה, בימי הגלות המר, שכנסת ישראל נקראת חולה... ומעוצם חוליינו הכבד אין אנחנו יכולים לעלות ולהראות ולהשתחוות לפניו בשלוש פעמי רגלינו, לכנוס לביתו הקדוש, שהוא הבית המקדש, לקבל אור הפנים... על כן חמל עלינו בעל הרחמים ברחמיו העצומים והוסיף לנו שני הימים הקדושים האלו, שהם חנוכה ופורים, שתיקנו לנו הצדיקים הגדולים, שהם אנשי הכנסת הגדולה, כדי להמשיך לנו אור הפנים (דהיינו התגלות אלוקותו יתברך) לתוך בתינו בתוקף גלותנו, שיזכה כל אחד בביתו בחנוכה להדליק נר חנוכה, שהוא בחינת אור הפנים..."

חנוכה הוא חג שכולו ביקור חולים. של רחמים גלויים וגדולים. לא צריך לעשות כלום. רק לשבת ולהביט באלוקות, והיא נכנסת פנימה, מרפאת ומחממת את הלב הדואב מכובד גלות הגוף והנפש. בעז"ה בחודש הבא, חודש טבת נסיים את מעשה מבעל תפילה. אשרינו שזכינו ללמוד יחד, ואפילו רק לקרוא, את מילותיו הקדושות של רבינו, שבהן צמצם השגות אלוקות עצומות לסיפורי דברים. אנחנו שומעות על מטבח, ציפורים, מאכלים... העלילה מתקדמת. אנשי מדינת הממון פתאום קולטים, הריח הטוב - הוא של תורה ותפילה, של תכלית, ולא של הממון. נראה שזה רק סיפור. סיפור יפה וזה הכול. אבל לא. בתוך העלילה המסתעפת רבינו מחביא עבורנו השגות אלוקות. ויטמינים רוחניים רבי עוצמה שמביאים מזור לנשמתנו.

"להדליק נר חנוכה"

ראשי תיבות נחל.

בזכות הנחל נובע

מקור חכמה,

נזכה לקבל את

האור הגנוז

בחנוכה, ולהיות

בשמחה תמיד.

חנוכה שמח!

חברות מקשיבות

יצא לך פעם להיות במקום בו מסבירים ומסבירים לך ואת פשוט לא מבינה? בדרך כלל, הצד המסביר מתחיל לאבד סבלנות כשממשיכים לשאול אותו או לבהות בו בעיני עגל. זועף עלינו, משרד לנו חוסר שביעות רצון בתנועות גוף מהירות. "והרי זה כל כך פשוט", יוצא מגדרו להסביר שוב, למרות שזה עולה לו בבריאות. ומשום מה זה רק פחות ברור עתה. לעיתים ישנן תגובות חריפות יותר כמו: "את פשוט מזלזלת!" או "אם באמת היית רוצה להבין, היית מבינה כבר מזמן!".

ואם באמת רציתי ולא הצלחתי? ואם משהו נסתם בי, ולא בכוחונה? מה אעשה? אשמה, בושה וחוסר אונים - אלו מדגם התחושות שעולות באותם זמנים לא מוצלחים.

אבל מה קורה כשאומה שלמה לא מבינה מה לעשות? כשכל השבילים המסומנים והידועים, שצעדו בהם אבותינו מאז ומעולם, נראים פתאום כמו מסלול למטיבי לכת בלבד? למי יהיה סבלנות אלינו? מי ירד עד אלינו, ויסביר באופן שגם אנחנו נבין, ונפנים ונפעל, וייקח גם אותנו באותה דרך סלולה ונהדרת לאט לאט, כאשר יישא האומן את היונק?

במיוחד בשביל זה הוריד השם יתברך את רבינו לעולם. רבינו לוקח השגות אלוקות גבוהות ונעלות ומצמצם, ומוריד, ומנגיש זאת לכלים הקטנים והשבורים שלנו. ויש לו סבלנות אלינו... הוא שולח לנו כאלו חיזוקים נפלאים, שלא נתייאש בעוצם גלותנו.

עתה בחנוכה, חג שכולו צמצום נפלא, חג בו השם לוקח את האור הגנוז שאין לנו כל תפיסה, ומצמצם לנו לתוך כוסיות בזוקות שמן, אור הצדיקים מזריח עוד

יותר. וכולנו יכולים

לקבל את

אור

מעשה מבעל תפילה

חלק כ"ט
בית הבישול

ולא יוכלו לשנות ולקח הגבור את אלו
האנשים,
שהם נקראים אלקות במדינתם
מחמת עשרם כנ"ל והוליו אותם
בדרך הנ"ל והביא אותם עד הבית
הבשול של המאכלים הנ"ל ובתחלה
הוליו אותם כנגד הרוח והגיע להם
הריח של המאכלים והתחילו לבקש
מאד, שיתן להם מהמאכלים הטובים
הללו אחר כך הוליו אותם מכנגד הרוח
והתחילו לצעק שיש סרחה גדולה
חזר והביא אותם כנגד הרוח, ושוב
הגיע להם הריח הטוב של המאכלים
וחזרו ובקשו אותו, שיתן להם מן
המאכלים חזר והוליו אותם מכנגד
הרוח וחזרו וצעקו, שיש סרחה גדולה
מאד.

כן הם מלהיבים את האש [כל זה הוא
דברי המלך אל הגבור].
בכן, תוליו אותם [הינו את אלו
האנשים הנ"ל שנגלו בעבודה זרה
של ממו, שהם האלקות של המדינה
של עשירות הנ"ל,
שהלכו עמהם כנ"ל] תחלה נגד הרוח,
כדי שיגיע אליהם ריח המאכלים הנ"ל
אחר כך, כשתתן להם מן המאכלים
הנ"ל בודאי ישליכו תאנה זו של ממו.
וכן עשה הגבור ולקח את האנשים
הנ"ל, דהינו גדולי המדינה של
עשירות, שהם אלקות במדינתם,
כנ"ל כי אלו האלקות היו בכאן,
כי באו עם הממנה על האצרות לכאן,
ככל המבחר למעלה
וכשיצאו ממדינתם עם הממנה כנ"ל
נתנו להם בני
המדינה כח
והרשאה שכל מה
שיעשו
אלו השלוחים,
יהיה עשוי וכל בני
המדינה מקרבים
להתרצות לכל מה
שיעשו אלו
השלוחים, [שהם
גדולי המדינה
אלקות שלהם]

ועוד מן הצד יש עוד דרך אחר ובאים
באותו הדרך אל מקום,
הנקרא בית הבשול [מטבח]
ושם, באותו הבית הבשול,
יש כל מיני מאכלים ובאותו הבית
הבשול אין שום אש כלל
רק המאכלים מתבשלים על ידי הקר
של אש הנ"ל
והקר של אש הוא רחוק משם הרבה
רק שהולכים שבילים וצנורות מן הקר
של אש אל הבית הבשול הנ"ל
ועל ידי זה מתבשלים שם כל
המאכלים הנ"ל
וגם הבית הבשול הזאת
אינה נראה כלל רק שיש סימן,
שעומדים שם צפרים על אותה הבית
הבשול ועל ידי זה יודעים,
ששם הוא הבית הבשול ואלו הצפרים
הם מרחפים בכנפיהם
ועל ידי זה הם מבעירים האש
ומכבים האש הינו,
על ידי הרחיפה של הצפרים
הם מבעירים ומלהיבים האש
וגם על ידי זה בעצמו הם מכבים האש
שלא יתלהב יותר מדי.
והם מלהיבים האש כפי המאכלים
שלצד מאכל פלוני צריכים להלהיב
האש כך ולצד מאכל אחר צריכים
להלהיב האש כך הכל כפי המאכל,

ב'קעך' שלי (לא) בוערת אש... הבער אותה בלבי

קדוש, אני אמא לכמה קטנים צעופים, היום קלי סוגי סביבי במטלות סיפיות ומיפיות אני כל היום במטבח, בישול-תיקון-האכלה וכיוצא בזה. מנסה להתחבר למה שאני עושה אבל בסוף נפגעת בכעס או בעצבות. איך נצלים?
תורה רבה, מרים.

תמר משה, חסידת ברסלב מביתר, מלווה נשים בתהליכים פנימיים משיבה:

שלום מרים יקרה,

במעשיה שלנו העולם הזה נמשל ל'קעך' (מטבח), אנו מבשלים את מאכלי-המלך. ה'קעך', הוא דרך ה'שוב', הזמנים שאין לך מה לאכול, כלום לא מרגש, והכול מרגיש 'סתם', לפעמים אפילו ירידה כמו כעס.

לצורך הבישול, זקוקים לאש, להתלהבות, להתעוררות בשעת קיום המצוה, אבל בעולם שלנו יש הסתרה, והקריירות שולטת בכל דבר שבקדושה. "אלא שיש שבילים וצינורות שדרכם נמשך האש מן ההר של אש", וזו הבקאות בהלכה - לימוד הלכה מחבר בין זמני-ההארה של ה'רצוא' לבין ה'שוב'. כשקשה לך לקיים מצוה כמו התנזרות מכעס, שמירת לשון, חינוך הילדים וכדו', אפשר פשוט לקבוע לך לימוד קצר בספר, עם חברה או בהאזנה טלפונית לקווים שמדברים מזה.

והציפורים, הן בעצם אנחנו, נפשות ישראל, שמרחפים על האש, שלא תבער מדי או שלא תהיה חלשה מדי. וזה בדיוק מה שאת עושה. את רואה שחסרה בך אש של התלהבות, ואת שולחת שאלה ואומרת: איך אפשר להגביר את ההתלהבות, שאני אהיה שמחה בימים שלי? דרך הבקשה, התפילה ודיבורי-הקדושה, רחישת-השפתים בדברי תורה, אנחנו עושים להשי"ת נחת-רוח.

ואולי לא לחינם משול העולם למטבח... אולי גם עבורך המטבח הוא הרגשה של 'שוב', אבל תדליקי, תדליקי את האש, את לא יודעת איזה ניחוח עולה מכל פעולה חסרת ברק כאן. לעובדי המטבח לא תמיד יש תיאבון, חם שם ובלגן, אבל מי שבא מבחוץ ומריח את הניחוח הנפלא, רוצה להימשך ולחזור ולקנות ולאכול עוד ועוד. אבל מה, זה סוד! סוד העונג של הריח ניחוח שיתגלה לעתיד לבוא מכל הבישולים של המצוות והמעשים הטובים שהכנת כאן. את יכולה לשער איזה ריח טוב עולה מהארובה? הכול נמשך ישירות למעלה. ובינתיים, תדעי שעם הבלגן והקליפות הדביקות והילדים המאתגרים והבלגן, את

פועלת נצח. יום אחד את תראי.

המאכלים הם גם דברי-הצדיקים. כשזוכים לטעום מהם, מיד מתבטלות כל התאוות כפי שאומר רביה"ק (חיי מוהר"ן, ש"מ) "העולם לא טעמו אותי כלום עדיין. אילו היו שומעין רק תורה אחת שאני אומר עם הניגון והריקוד שלה, היו כולם בטלים בביטול גמור" - בעצות הפשוטות כמו: תדברי עם השם על מה שאת מרגישה בתוך המטבח, תמצאי בך משהו טוב שישמח אותך, תרקדי קצת, תתחילי מחדש, תשאל: אייכה, תמצאי הרחבה בתוך ה'קעך' הצר הזה, ואל תתפחדי ואל תתייאשי כלל.

המילה סיזיפי, באה מתרבות יוון ותארה פעולה שאין בה משמעות, פעולה שחוזרת על עצמה לנצח כעונש למי שלא התנהג טוב. ביהדות אין פעולה כזו ואין מילה כזו. כל פעולה שאת עושה, גם אם זה ללכת לסופר, הכול בסוף משרת את הקדושה. יותר מזה, גם הנפילות והכעס אינם לחינם, כשאת זוכה לעשות תשובה ולהצטער, הכול מתהפך לעליה גדולה, וזדונות נהפכים לזכויות. זה בדיוק שם המשחק. הוא לא אמור להיראות אחרת.

"ובאותו הקעך אין שום אש כלל" - אני שומעת במשפט הזה את הצעקה "אין שום ייאוש בעולם כלל", גם כשאין בך אש, ואת ב'שוב' תתחזקי בעצם הידיעה, שכל פעולה קטנה שלך, מבשלת מטעמים נוראים ונפלאים למלך, רק להיזכר להדליק את האש, בכל יום, בכל רגע, כמה שאת יכולה. להבעיר אש, זה אומר גם כשאני למטה, אני צועקת, אני מחפשת, אני עושה פעולה שנופחת קצת על הגחלים העמומות ומעירה בי חיות.

בקרב יגיע החג של האור והאש, יזכיר לנו מה שכחנו, יסכים שנעזוב לרגע את ה'קעך' - העולם הזה, ולמרות שנשב בתוכו, נוכל לטעום מאור גנוז ונפלא, נבקש להריח את המאכלים ואת הדיבורים המתוקים. כי אחרי שטעמת טעם של קדושה, את הולכת לחפש את הטעם של ה"יין ההונגרי" הזה. וליד הנרות הקטנים, נוכל לבקש "תן לי אבא טעם, בחיים. טעם בקיום המצוות ובאור שלך. תן לי שמחה בעבודת ה'קעך' של העולם, ושל המטבח הפרטי שלי, תדליקי בי את האש, שתבער במידה הנכונה, ותתקן לך מטעמים נפלאים, תוציא אותנו משעבוד מלכות ממרירות וקושי, להקם לנו רועים שבעה". אפשר גם פשוט יותר, לשבת ליד האור ולשיר בקול או בשקט: "בברסלב בוערת אש הבער אותה בליבי", וקחי לך עצה אחת, לכי איתה, שתכניסי לך בלב מתיקות כזו של גן עדן בעולם הזה...

ותזכני להיות טוב לכל תמיד

על כן באתי לפניך ה' אלהי ואלהי אבותי, שתעזרני
ברחמיך ותדריכני ותורני דרך ישרה, באפן שאזכה
לשמור עצמי ברחמיך שלא אכשל בשום דבור שאינו
טוב, ולא אומר דבר שלא כרצונך, ותזכני להיות טוב
לכל תמיד, ולא אחקר לעולם אחר חובות בני אדם חס
ושלום, רק אדברבא אזהרה להשתדל תמיד בכל כח ועז
וגבורה למצא תמיד זכות וטוב, בכל אחד ואחד מבני
ישראל עמך הקדוש, אפלו בהפחות שבפחותים, ואפלו
בהקל שבקלים, אפלו בהחולקים והרודפים אותי - כלם
אזהרה ברחמיך לדונם לכף זכות תמיד, ותתן לי שכל
נדעת מאתך, איך לחפש ולמצא בהם זכות ונקודות
טובות תמיד.

(ליקוטי תפילות, תפלה ל"ח)

כמה טוב - כמה חשוב

כמה טוב
כמה חשוב
לצאת מדי פעם
מחוץ לישוב.

להתבודד עם קוני
לספר לו הקורה אותי
לשפר את לבבי
לישב דעתי
לבכות את כאבי
ולהודות על כל הטוב שכן יש לי.

רבנו של עולם, א-ל ההודאות
בורא ישועות אדון הנפלאות
שאזכה כל חיי לשיר ולהודות
לפניך שירות ותשבחות

כמה טוב
כמה חשוב
לחיות קרוב
להרגיש בן מלך אהוב.

"כי קרוב אליך הדבר
מאד
בפיו
ובלבבך
לעשותו"!!...

קוראות כותבות

// י' אוחנה

רק עוד נקודה אחת של אור

ושוב הם כאן,
ימי החנוכה המרוממים והנעלים,
ימים שהחלו מכד שמן קטן,
והפכו לסיפור של אומה שלימה,
כמה טיפות שמן טהור שנשמרו בחותם,
לא יוכל שום צורר לקחת אותם,

טיפת אור שגרשה את כל החושך,
בזכות האמונה של קומץ צדיקים,
שבעז ובגבורה את שם ה' קידשו
להם ולדורות הבאים,

וכמו אז - כך גם היום,
נדליק בתוכנו את שלהבת הטוב,
נדגיש אצלינו ואצל קרובינו רק עוד נקודה אחת של אור
וממילא - יעלם לו החושך ותבער לה הנפש כמגדלור!

מי לא חוותה רגעים של חושך? כאלו שנראה שלא יגמרו לעולם? אבל כשהנשמה מפצצת כמו להבה אחרונה בכוסית הזכוכית - זה כבר עניין אחר לגמרי. שם צריכים נס גלוי!

אתנו שתי נשים גיבורות, גיטי ואהובה עדי אדל. שתיהן התמודדו מול מציאות של חיים ומוות. שתיהן זוכות להיות כאן היום בבריאות ברחמי שמיים מרובים, ושתייהן הסכימו לכבוד החג בו בורא עולם עושה בכולנו "ביקור חולים" ומגיע לתוככי כל בית ובית, לבוא ולספר לנו על ההתחזקות שהן מצאו בשעות הקשות. על אור הצדיק שהזריח להן בהסתרה שבתוך ההסתרה. ויחד עם קוראות חברות מקשיבות, להודות. על נסיך ועל ישועתך.

נחשבה כאזרה

מקושרת במחלקה האונקולוגית

לרבקה ט"ץ את המחלה הנוראה ולהתכנס רפואות של הצדיק יחד עם רפואות הרופאים 15 בחינה אחרת לגמרי. ג'יטי מצפת חסידת ברסלב ואם למשפחה

ברוכה, נזכה אותן לראות את סיפוריה הנצחיים המלאי התחזקות ואהבת הצדיק.

דמיון מודרך היישר לציון הקדוש

"עשיתי לעצמי דמיון מודרך. הנה אני בציון הקדוש, הוא עטוף בפרוכת לבנה לכבוד ראש חודש. אני מגיעה אליו, מניחה את הראש, זהו. אני אצל רבינו. במקום הכי טוב בעולם. וכך, כשאני משייטת בעולם שכולו טוב, לא הרגשתי דבר. זו בדיקה לא פשוטה, ובגלל המומחיות של הרופא, שהוא גם רופא מנתח, הוא עשה אותה בדיוקנות גדולה. ואני בדבקות, מבוטלת לגמרי ולא מרגישה דבר. זה היה מעל הטבע לגמרי. בשלב מסוים האסיסטנטית רחל, שתפקידה ללוות את החולים ולתת תמיכה, לוחשת: "גיטי, אני מרגישה שאת במקום טוב, ואת יכולה להמשיך להיות שם, אבל תדעי שאנחנו סיימנו את הבדיקה".

"פתחתי עיניים והרופא הסביר לי במילים עדינות מה הוא עשה ובמה מדובר: אם הדגימה תצא חיובית זה סימן שהגידול ממאיר. אני ובעלי היינו אופטימיים. "ואם זה יצא שפיר?", שאלנו. "אז אני אעשה עוד פעם, כי זה לא יכול להיות" הרופא ניסה להוריד אותנו לקרקע לפי הניסיון הרב שיש לו. אבל שנינו היינו באמונה, לא נבהלנו. למרות שהתחלנו להבין את הכיוון, לאיזה מסע אנחנו צועדים. "יצאנו משם. המשפחה והחברים הקרובים חילו לדעת מה אתנו, אבל לי לא היה כוח להתחיל לספר. גם הייתי מבולבלת. התחלנו

לרופא ולא לרופא. אבל זהו רופא מומחה. הרב אמר שאין מה להדר במצב כזה. אני צריכה להיבדק דווקא אצלו. מה עושים? לא הצלחתי להניע את עצמי לפעולה. "מה שיעשה לך טוב אני מוכן לעשות" הרופא שראה שאני חסומה אמר תוך כדי שהוא עונה לשיחה נכנסת. היו לו הרבה טלפונים. זה מתקשר לנייד הזה, וזה לנייד שעל השולחן. מכל מקום מתקשרים! פתאום הייתה לי הארה מהשמיים: התקשרות! גם אני רוצה להתקשר לרבי שלי. אני רגילה לקשר את עצמי לצדיק בכל סיטואציה, שם מרוב ההלם הראש לא חושב בכלל. אם הרופא הזה יקשר את עצמו לצדיק, אני מוכנה להיבדק אצלו! זה ייתן לי את הרגיעות! "אתה מכיר את רבי נחמן?" שאלתי אותו. "שמעתי עליו" אמר הרופא שאינו שומר תורה ומצוות. "אם תסכים לקשר את עצמך לרבי נחמן, אסכים לבצע את הבדיקה" אמרתי. "אין שום בעיה" אמר הרופא בנכונות, "מה עלי לעשות?"

"הראיתי לו את נוסח ההתקשרות. הוא הוציא מהמגרה כיפה והניח על הראש, ואמר מילה במילה את "הריני מקשר את עצמי" כשאני מנחה אותו להגיד "בטיפול זה לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו"

אחר עלייתי על הכיסא ונשמתי עמוק.

ספרי לנצח איך הכול התחיל?

"זה היה בתשרי תשפ"ה. התחלתי לחוש כאבים לא מוסברים ולא ייחסתי לכך חשיבות מיוחדת. השתדלתי לשמור על השמחה למרות שאלו הלכו וגברו. בשמחת תורה קיימתי את עצמו של רבינו ביתר שאת: "על ידי ריקודים ומחאות כף נמתקין כל הדינים", משתדלת בכל הכוח לשמוח יחד עם הכאב. לא חשבתי רחוק, מי צריך לחשוב על הכיוון של הנורא מכל? בינתיים התחלתי לדרוש ברופאים, לא יכולתי שלא, הסבל היה גדול..."

הריני מקשר את עצמי בטיפול זה...

"אחרי בירוקרטיות ובדיקות, הגעתי לבית חולים 'פוריה'. זה היה ראש חודש, הגעתי בבגדים חגיגיים. היחס שם היה מעולה, ההרגשה שלי הייתה חגיגית-מלכותית. ערכו לי מספר בדיקות לזיהוי מקור הכאב. לא חששתי משום דבר, ולא חשדתי בשום דבר.

"אחרי בדיקה מדוקדקת הם החלו לזרוק לי כל מיני שמות מקצועיים שלא היה לי כל מושג מה המשמעות שלהם. עם הממצאים הלכנו לרופא הבכיר שם, שהסביר לי שעלי לערוך בדיקה מורכבת, המכונה "ביופסיה" בשביל האבחנה הסופית. הרגשתי במצר. להיבדק על ידי רופא? חיי הקפדתי ללכת

התייעצויות רפואיות, בירורים ותפילות בקברי הצדיקים, גם ברכות אצל הצדיקים. "רבי דוד אבוחצירא שליט"א אמר: "שום דבר לא יזיק, לא לפחד כלל", גם הרב קוק שליט"א וכן הרב בידרמן שליט"א בירכו ונתנו לנו כוח. הרבנית קוק הנחתה אותי לערוך מלווה מלכה ולרקוד לכבוד המשיח, כשהיא מברכת אותי ברפואה שלמה. "בינתיים המציאות התבררה סופית. יש לי את המחלה הנוראה, המצב לא פשוט בלשון המעטה, ואני חייבת להתחיל טיפולים. אין זמן לחכות".

רק החזיקי את עצמך יחד...

ואיך את מתחזקת?

"מתמודדים כמו שחיים. אני חיה באמונה ומאמינה בכוח של התפילה ושל הביחד. ראיתי בחיי שרק בתפילה מנצחים. ולציבור גדול יש כוח, לכן הובלתי מהשמיים לשתף. אני יודעת שיש נשים שיבחרו לעבור את המסע לבדן, וזה בסדר. אבל רבינו הנחה אותנו "רק החזיקי עצמכם יחד".

"הקול הפנימי שלי אמר לי שאני לא הולכת לעבור את זה לבד. אני צריכה את החברות שלי ליד".

"כך אספתי את החברות למסע תפילה. מספרת להן על הקושי ועל הרצון שיעטפו אותי בתפילות. האמפטיה וההקשבה שלהן עזרו לי לצלוח את הרגעים הלא פשוטים של ההתחלה, גם בהמשך המשכנו לעשות מעגלי אומרה של ביחד, הן אמרו עליי נקודות טובות, וחזקו את רוחי, זה נתן לי המון כוח".

מה היה תפקיד המרכז בהתחלה?

"בשום אופן לא הצלחתי להכניס את עצמי למציאות שבה אני מתעסקת בעצמי, הולכת אל הלא נודע, ועוזבת את הבית והילדים.

"היה לי דחף להתחיל לכתוב רשימות, לחלק הוראות לגדולות איך לנהל את הבית, מה לעשות בכל פרט ופרט, לראות שהכול ידפוק פיקס גם כשלא אהיה בתמונה. חברה שראתה איך אני מתקשה לשחרר שליטה, תפסה אותי ואמרה: "את רוצה שתהיה אמה לילדים האלו, נכון? עזבי את הכול ותטפלי רק בעצמך עכשיו!"

"העבודה המרכזית שלי הייתה הביטול וההכנעה. לשחרר את המושכות ולתת למלך העולם להוביל אותי יד ביד. "השלמה" - חברה הביאה לי אבן יפה שהיא יצרה עם המילה הכל כך נדרשת לי. כל תקופה אותה חברה הוסיפה אבנים עם מילים מדברות".

משחררת את המושכות

את מאשימה להתאוצה, והנה מאיצ תנוכה. האם

התחלת להאזין עם המהלך?

"לא. עדיין הייתי בשלב מבולבל מאוד. עברתי מאבק פנימי. מצד אחד קיבלתי

ברכות מצדיקים לרפואה שלמה. מצד שני, לא הייתי רגועה. למה כולם אומרים לי ללכת אחרי הרופאים? אי אפשר אחרת? היה קשה לי להיכנע למציאות. בחנוכה אני קורעת את השמיים. מבקשת נס מעל הטבע. מבקשת שהרכבת הדוהרת הזאת תעצור ואני ארד לחיים טובים ולשלום. השם יכול הכול. אני לא רוצה שום טיפולים ושום התערבויות.

"אבל למרות הרצון שלי, הרופאים מצדם נושפים בעורף: "אסור להתעכב עם זה". הם דוחפים אותי לתהליך של טיפולים. ואני מבינה שיש כאן מהלך חדש שאני צריכה לקבל. לא מה שחשבתי.

"לאט לאט שחררתי את המושכות. בורא עולם מבקש שאצא מעצמי. שאתן לו להנהיג אותי באופן שהוא רוצה. הכי הייתי רוצה שיהיה נס ופתאום כל הדבר הזה ייעלם, אבל השאלה היא: מה הוא יתברך רוצה ממני? שאגיד לו איך לעשות את הנס, או שאאמין שהוא יודע איך ויושיע אותי בצורה שהוא יחליט. אולי אפילו דרך טיפולים כימותרפיים? ואפילו שבטבע זה מתלבש ככה, וכל המהלך נראה מפחיד כל כך - זה יכול להיות בחסד וברחמים. בכוח האמונה אני יכולה להיוושע כמו שעם ישראל יצאו ממצרים. "מה תצעק אליי?" אמר השם למשה רבנו, "דבר אליהם וייסעו", דבר אליהם שייכנסו להם כוח האמונה. שלא יחפשו פתרונות חיצוניים. האם היינו חושבים שהם ייקרעו? לא! גם אני לא חושבת איך השם יושיע אותי. רבים דרכים למקום. עכשיו זה הזמן להשליך את השכל, וללכת רק עם אמונה. רק השם מטפל בי. לא הם ולא החומרים שלהם. והוא יתברך יוציא אותי מזה!

"כל בוקר אמרתי תפילה שכתבה חולה שהחלימה, מקשרת את עצמי לאמונה הקדושה. וכך מלווה בתפילות של צדיקים ובתפילותיהן של חברותי הגענו לחתום על סדרת טיפולים כימותרפיים".

מפיצה את האור במחלקה

ספרי לך על ההתחזקות מן הטיפולים

"לטיפול הראשון שנערך בזמן המסוגל "זאת החנוכה" אני מגיעה כמו סטודנטית. ספרים, אוזניות, עט ומחברת. מוכנה ומזומנה לנצל את היום ללימוד והתחזקות הכי שאפשר. עד שהבנתי במה מדובר. איי... איזו תמימות מתוקה. זה לא היה פשוט כלל וכלל. "עושים את כל ההכנות. אינפוזיה, בדיקות דם, ואז האחות מקשרת את עצמה לצדיק ומכניסה לי את הכימותרפיה שהוא חומר חזק ומסוכן מאוד. אך למרות זאת, מבחינתי, חומר שעובר דרכי ומקושר לצדיק - הוא כבר לא רעיל. הוא מטיב ומרפא. וככה התייחסתי אליו מההתחלה.

"הפעם הראשונה עברה בסדר, אבל הפעם השנייה לוותה בהתקף אלגריה מפחיד. "צריך לעשות פדיון" נזכר בעלי. איך שכחנו? ניתנה רשות לרופא לרפא, אחר פדיון! פדיון הוא דבר

עצום וממתיק את כל הדינים. עשינו פדיון וראינו ניסים. הרופא גילה שצריך לטפס לי לאט לאט את החומר - ולא בבת אחת - כדי שהגוף לא יגיב בצורה חריפה. זה עזר".

ואיך את מעבירה את מלך במחלקה?

"כשהבנתי שזה לא מקום של סטודנטיות, צוחקת גיטל, "הפסקתי להביא את הספרים והשיעורים והבאתי לשם את עצמי". עד 11 בבוקר החולים עושים הכנות. בשלב הזה יש זמן לדיבורים עם הצוות הרפואי והנוכחים במחלקה.

"תמיד מצאתי נשים שיקשיבו לדיבורי אמונה וחזקו. הפכתי לנקודת הפצה. לקחתי איתי "נשק" של תיקון הכללי, ברכת אשר יצר, שיר השירים, משיבת נפש ועוד... וברגע שהבריכו להן העיניים, היה לי מה לתת להן. זה היה נפלא מאוד!"

אם תספרת לנו על דמויות משמעותיות בדרך:

"היו שתי דמויות שליוו אותי. האחת היא הליצנית הרפואית המכונה "ד"ר חרטוש" שהצחיקה אותי מאוד. רבינו אמר שהעיקר זה השמחה, וביקשתי ממנה להגיע אליי לפני 11 בבוקר, כשאני עדיין בהכנות לקבלת הכימו. היינו מדברות מהאמונה, ממעלת השמחה, תוך כדי שהיא מתבדחת ומשמחת. בזכותה קיבלתי את התרופה מתוך שמחה. רציתי שהרפואה שלי תגיע מהשמחה ולא מהכימו. "הדמות השנייה הייתה "המלווה הרוחנית", שנקראת כך על שם תפקידה לחזק את רוחם של החולים. בדיבורים איתה היא חיזקה אותי מאוד, ועזרה לי להבין עם עצמי מה אני עוברת, אבל מאחר שאני עוברת את הניסיון מתוך אמונה אמיתית, גם היא התחילה להבין מהי אמונה אמיתית.

"דיברנו הרבה על התהליכים הפנימיים, כשאני מחברת לכל דיבור שלה דיבורי אמונה מהמקורות. כשהיא ניסתה להביא לי כל מיני שיטות של מחשבה ודמיון מודרך, הבאתי לה בתמורה ציטוטים מתורות של רבינו. למשל כשהיא חיזקה אותי מעניין המחשבה החיובית, הבאתי לה מתורה קצ'ג: "דע, שהמחשבה יש לה תקף גדול, ואם יחזק וגבר מחשבתו על איזה דבר שבְעוֹלָם, יוכל לפעל שיהיה כן..." "יחד איתה נלחמתי על המחשבות המחלישות שעלו בי לקראת הטיפול הרביעי אז התחילה לי נשירה.

"הזדהיתי לחלוטין עם העצים המתקרחים. צייננו ציור של עץ חסר עלים ועלווה. הרגשתי קרחת כמותו, נעלמתי מהעולם, הרגשתי מחוקה. מי אני בכלל? החומר הזה משנה את המוח, הנפש והגוף. לא הכרתי את עצמי ורגשות קשים תקפו אותי. כמה התחדשות הייתי צריכה באותם ימים. אני רק בבואה חיוורת של עצמי. חסרת צבע. חברה, שראתה כמה עובר עליי חיזקה אותי: המהות שלך לא משתנה, רק המציאות מסביבך משתנה, ברגע שהחומר החזק

יעבור - את תחזרי חזרה לעצמך והכול יהיה בסדר".

ולמרות הקושי, גיטלם עושה הכום כדי לא להיכנע

"הייתי נראית שונה משאר החולים, עובדת קשה על החינוכיות שלי. היה חשוב לי לשמור על צלם אלוקים. הלחיץ אותי המראה האונקולוגי: לאבד מהמשקל בעקבות התחושה בפה שיורדת וחוסר התיאבון שמאפיין את החולים. דאגתי לאכול למרות שלא היה לי תאבון. דאגתי לחייך ולשמור על מאור הפנים שלי. הזכרתי לעצמי שהשכינה מעל ראשי, לא עוזבת. זה נתן לי תחושה של מלכות. אור וקרבה מיוחדת.

"בט"ו בשבט היה הטיפול האחרון במחלקה הזו. הותרתי כאות תודה קופסה מלאה פירות יבשים ופיצוחים, וכמובן שי רוחני, מאמתחת ההפצה שלי..."

מהו? ראה הכינוי נחמד. ואיתו קידוש השם. ספרי לנו
עליו?

"בסיום הכימו עורכים בדיקת MRI. הכימו אמור להקטין בעשרה אחוזים את הגידול, אבל אצלי הייתה הצלחה מעל המשוער. הגידול קטן בחמישים אחוז! "שברתי לכם את הסטטיסטיקה" אמרתי שם לצוות, "תראו מה זה כימו עם התקשרות לצדיק ועם אמונה. תראו איך גם בגשמיות רואים את הניסים". היה שם קידוש השם גדול".

התבודדות בלי לזוז

השלב הבא, גם הוא לא פשוט כלל, הוקדשות איך עברת אותו?

"פיזית שלב ההקרנות הוא פחות קשה, אבל
 נפשית הוא מאתגר לא פחות. עשרים וחמישה
 טיפולים. כל יום. שישה שבועות. חמישים
 דקות של טיפול בלי תזוזה. אפילו בלי יכולת
 להסתכל בשעון. זה קשה. את חלשה, החדר
 סגור הרמטית מפחד הקרינה. וגם נפשית.
 הלבד הזה... לקבל קרני איקס, ולעצור את
 המחשבות על הנזקים שהם עשויות לחולל
 בגוף... להישאר באמונה למרות הכול. לנשום
 עמוק בלי שבכלל מותר לך לנשום, והרי אסור
 לזוז..."

איך חֲסֵדֹת אֶת עֲצָמָי בַּמִּלָּחָם הִהָדְרֹתָו?

מהאפצ'י שאסור לי להתעטש, ומהדמעה שמתגלגלת במורד העין ואין לי איך לנגב אותה. הרגשתי קרבת אלוקים גדולה. איך הוא יתברך מנגב לי את הדמעות, ומרפה את הכאב, הרגשתי אותו עוטף וקרוב.

"כל השהות שהייתה סיוט פיזי הפכה למשהו נעים וטוב. אני מגיעה לדבר עם אבא שלי! הוא עוזר לי בתוך הניסיון. הייתי מחזקת את עצמי ב"אין עוד מלבדו". שרה לעצמי "רִבּוֹן הָעוֹלָמִים, יְדַעְתִּי כִּי הִנְנִי בִידֶךָ לְבַד כַּחֲמֹר בִּיד הַיּוֹצֵר. וְאִם גַּם אֶתְאַמֵּץ בַּעֲצוֹת וּתְחֻבּוֹלוֹת וְכָל יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל יַעֲמְדוּ לִמְנִי לְהוֹשִׁיעַנִי וּלְתַמּוֹךְ נַפְשִׁי - מִבְּלַעֲדִי עוֹדָּה וְעֹזְרָתָה אֵין עֲזָרָה וַיִּשְׁעָה".

שוב ושוב ושוב. מדמינת איך בורא עולם בורא אותי מחדש, כמו שברא את אדם מארבע כנפות העולם. מדמינת איך הקרניים הזזות בארבע נקודות יוצרות אותי מחדש. ראיתי בעיני רוחי שם הוויה הקדוש. מלמלתי מזמור לתודה. שוב ושוב ושוב. לדיבור יש כוח גדול. הרגשתי שבדיבורי הקודש אני מצטרפת לבריאה החדשה שנבראת פה, והיא אני.

"הייתה פעם אחת שתוך כדי ההקרנה הרגשתי חולשה גדולה. קראתי לאחות, רציתי להגיד שאני כל כך חלשה, שיוציאו אותי מפה. אבל אף אחד לא ענה לי. ואז עלתה בי, והכול תוך כדי דיבור עם השם, תובנה חזקה. אין לי מה לפנות אליהם. "אבא, אני פונה רק אליך. אני לא יכולה לשכב כאן יותר. ההתקף הזה מחסל אותי. בבקשה אבא, תעשה משהו שזה ייגמר מהר." אני לא מסיימת לדבר עם השם, ואני שומעת את המכונה מתחילה לפעול. דהיינו, הגענו לשלב האחרון שלוקח כמה דקות. "אבא, אתה שומע אותי" הרגשתי שקיבלתי תשובה. הוא יתברך זה הכתובת היחידה לדבר ולבקש ולהגיד מה אני חושבת.

"אני זוכרת שנסענו לרבי מאיר, הייתי כל כך גמורה. הרגשתי שאני צריכה ישועה. "אני רוצה נס" בכיתי, "באמת שהבנתי שצריך לדבר רק איתך, אני לא מדברת איתם כלום, לא מתקשרת איתם יותר, רק אני ואתה. אבל בינינו, אבא, אין לי כוח עוד פעם לכימו הזה, זה גדול עליי ההתקפים האלו, אני לא מסוגלת יותר... אין לי מושג איך להימלט מהכימו מחר, אני לא מתערבת, אבל אגיד לך מה אני לא יכולה, אבא: לא יכולה יותר כימו". "רבי מאיר!" פניתי לצדיק, "תפעל אצל אבא, שיהיה פה נס!"

"אנחנו מגיעים שבוע אחר כך, ליום של כימו משולב בהקרנות. "תקשיבי גברת, הרופא החליט שאת לא מקבלת יותר את הכימו תוך כדי הקרנות".

"הסתכלתי על בעלי, הוא מסתכל עליי. אמרתי: בוא נברח מפה! לא אמרנו מילה, זה הם אמרו! ראיתי בחוש איך השם מדבר איתי דרך הרופאים. להקרנה נכנסתי בהודיה ובשמחה. מבינה את מה אמר רבי דוד: "עשו מה שהרופאים אומרים". תעשו, לא כי הם יודעים - אלא כי אני מדבר דרכם. גיליתי שם

כזו דבקות.

"אבא אנחנו לקראת הסוף, וכל כך כיף לי לבוא לפה לשעה ולדבר איתך, אני לא רוצה לבוא לפה יותר בחיים, לא אני ולא אף אחד מישראל, אבל תשמור לי גם לאחר כך. גם בבריאות להרגיש את הדבקות הזו" אמרתי להשם בסיום ההקרנות.

שלב ההקרנות החיצוניות תם. גיטל חלשה כל כך. במהלך התקופה הזו עברה גם שני התקפים לא מוסברים יום אחר יום. "הרגשתי שאני נפרדת מהעולם", מספרת על אותם רגעים קשים. "לכן כשהתקשרו להזמין אותי להקרנות הפנימיות, התערערתי לגמרי, לא היה לי כוח נפשי לחשוב על זה בכלל. אבל לא הייתה כל ברירה".

קרני אור - מהצדיקים

לפיכך, בתוך ההקשרות הפנימיות, אורם של הצדיקים צורה, וכך היא מסתרת:

"ערב שבת. אני לקראת חדר ניתוח בהרדמה ממלאה. זאת הייתה פעם ראשונה שהרגשתי ייאוש. אין לי כוח יותר! אני מותשת בגוף ובנפש, רק הפחד ממה שהולך להיות - גומר לי את הנשימה.

"הרב בידרמן בדברי החן שלו חזק אותי ואמר: "עכשיו שבת, אל תדאגי מכלום, פשוט תשמחי בשבת!" הדיבורים שלו התיישבו לי על הלב. קמתי, התארגנתי, שמתי הכול בצד. ואפילו הצלחתי בס"ד לשמוח בשבת....

"לחדר הניתוח הגעתי בביטחון גדול. ביקשתי מהמנתח שיקשר את עצמו לצדיק. "זה ייתן לי הרבה כוח" הסברתי את עצמי. הוא הסכים. "אם את מאמינה שזה עוזר, הנה, אני שם לך את זה כאן מתחת לכרית!" הכניס את התפילה תחת הכר לאחר שאמר אותה. חיצוקתי את עצמי שאני בידיים של השם, ולא דואגת. אמרתי תיקון הכללי. ועברתי את הניתוח הזה בס"ד.

"לגבי הפעם השנייה, זה היה קצת מבלבל. איך מגיעים לרמב"ם בל"ג בעומר מצפת? יש חסימות בכבישים! התחלתי להסביר לרופאה שהתעקשה שאין לדחות את התאריך, על הפקקים והבלגן.

ג'יטל, אני רוצה להזכיר לך משהו, אמרנו שעושים מה שהרופאים אומרים, למה את מתערבת לרופאה?" אומרת לי המלווה שלי. "סליחה ד"ר, מה שתגיד" אני מתחרטת. ואז האחות אומרת לרופאה: "ד"ר, אולי תספרי לג'יטלאת התוצאות?"

"מרוב החסימות בכבישים היא חסמה לי את המוח" מתבדחת הרופאה. "אבל ברוך השם, הבדיקה יצאה נקייה!" שמחתי כל כך. ובחדווה הגעתי להקרנה הבאה אפילו שהיא בל"ג בעומר ואני תמיד נמצאת אצל רבי שמעון (אפילו בתקופת הקורונה הגעתי! אז דווקא עכשיו לא?) אבל אדרבא! לרבי שמעון יש אור כזה גדול שהוא יקרין עליי עד הרמב"ם. עשיתי מה שהרופאים אומרים וידעתי שהם לא מחליטים דבר. רק השם יתברך פועל דרכם.

לגבי תאריכי ההקרנות מוסיפה ג'יל:

"אני מחוברת לצדיקים - והם מחוברים אליי. ההקרנה הראשונה - נערכה ביום של רבי מאיר; ביום שישי, ל"ג בעומר, הייתה הקרנה נוספת; בדיקה חשובה נוספת הייתה בהילולת הארי"י הקדוש; וזו האחרונה ב"ח חשון הילולא של סבא ישראל. לכל אורך הדרך הייתי מקושרת אליהם - והם החזירו לי רוח חיים אמיתית".

היום גיטל בתהליך החלמה ברוך השם. ואנחנו מברכות אותה שיתחזקו כוחותיה חיש קל מהרה ותחזור לאיתנה בשלמות, שהמחלה לא תחזור לא אצלה ולא אצל אף אחד מישראל. אך טוב וחסד, ישועות וגאולה ברחמים!

אהובה לצדיק

את שמה של 'אהובה' עדי אצל בת ארצ'י הרבה אנשים מכירים. מי לא התפעלה על אהובה עדי אצל גרינפילד בין שניים וארץ? אם צעירה מתנצח צעיר שאף נולד הצוקה לרומי שניים מרובים? סקויות צתרמו לכבדוה אצל רבי שמעון, ושמה הוצר בתחנות בקברי הצדיקים ובציון הקדוש באומן. בחסדי שניים היא אתנו. שמה ומה. ועתה לכבדוה חג הנסים והנפלאות היא חוברת איתנו שנותן שנים אחורה, לאותה מיטה אליה הייתה מרותקת, לאותם רגעים לא פשוטים, אומרת לנו: "אין יאוש במוסר כלל. לא רק שקמתי, אלא גם שהיום אני זוכה ללילות שנים בתהליכי ריפוי גוף ונפש. אותן הימים שהיו אצוקות זכות להאיר ולהחזיר תעצומות ולעבדות. אותן הנה שהיו חסוי - זוכה לחזק בגיבורי אמונה וביטחון, והכל בכוח הצדיק רבינו נחמן בן פייאא ששאל "אם תתיאש". לכל אחת מאתנו מחכה אף טוב וחסד, אסור לוותר לזקוק!".

באמת אדליק נרות? הרופאה כמו קולטת את מחשבותיי ואומרת: 'אסור לך להדליק ואסור לך לקום, אז אני אדליק בשבילך במטבח! אל תדאגי!' שמחה נכנסה לליבי. זה רומם אותי כל כך. מישור זוכר שאני שומרת שבת, שיש לי צרכי נפש מעבר לצרכי הגוף הבוגדני שאפילו כוח הדיבור ניטל ממנו".

אהובה עדי אצל מספרת עוז חיצון מצמחה:

"אותה רופאה ניגשה אליי אחר כך ואמרה לי: 'אני רוצה לספר לך משהו. אבי היה ניצול שואה ולפני שנפטר הוריש לי את הטלאי הזהוב שלו. תליתי אותו בסלון. ואת יודעת מה כתוב על המצבה של אבי?' היא קרבה אליי, 'ניצחת!' צהלתי בליבי, 'ניצחתי ואנצח, גמירתי ואגמור! רבינו מדבר אליי. אני אנצח בכוחו של רבינו נחמן בן פיגא, אני אצא מכאן בריאה ושלמה, לילדים שלי תהיה אמא! זה היה רמז מחזק במיוחד.

אחרי עשרה ימים, המצב שלי ברוך השם התחיל להתייצב, וניסו לתת לי לאכול. הדבר היחיד שהרגשתי שאני מסוגלת להכניס לתוכי היה תה ופרוסת לחם. נזכרתי בצדיק רבי ישראל קרדונר זצ"ל, שאכל רק תה וחתיכת לחם..."

ומתי הפתחתי?

"לפני ראש השנה שחררו אותי הביתה. בקושי הלכתי, הייתי חלשה. לפני סוכות עברתי אירוע מוחי קשה, חצי גוף השתק לי. שוב חזרתי לבית החולים לשבועיים וחצי צפופים

אהובה עדי אצל, נשמח לשמוע על הנס ועל ההפגחות

הגידך

"הייתי אחרי לידה של בני השני, שהייתה לא פשוטה בלשון המעטה. הובלתי לטיפול נמרץ. מצבי הלך והדרדר, עד שהרופאים איבדו שליטה והבהילו את כל המשפחה להגיע, להיפרד. אבי נ"י הגיע מחו"ל, וכולם ישבו חרדים ליד מחלקת טיפול נמרץ.

הייתי רק בת שלוש ושמונה, רציתי לחיות, לגדל את שלושת ילדיי הזקוקים לי, את התינוק החדש שרק נולד. מתוך חוסר ההכרה, היו הבזקי הכרה. אני מרגישה את השכינה שרויה מראשונותיי. מרגישה אור כזה של הצדיק הקדוש הטמון באומן אליו אני מקושרת בכל נימי נפשי, הוא שולח לי חיזוקים ונחמה, גלים של אור".

תני לנו כמה נפיקות של אור שהרגעת

"הריאות שלי היו מלאות מים. נזכרתי שגם רבינו סבל מהריאות. בסוף הסתלק ממחלת ההוסט בגיל צעיר. 'רבינו, אתה הסתלקת מהעולם בגיל שלוש ושמונה, אבל אני רוצה לחיות!' מלמלתי בלי קול. רציתי לחיות. הימים עוברים. אני כאן, אבל גם לא כאן. ביום שישי שוב התעוררתי. עם צינור תקוע בתוך הגרון. לא יכולה לדבר, מסתכלת על הרופאה שעמדה לידי במבט מזוגג. 'מתי מודליקים נרות?' היא שואלת אותי, מתעלמת מכך שאין לי שום אפשרות להגיב. הסתכלתי אליה בתהייה, קולטת שיום שישי היום! בכלל לא ידעתי. איך

ויש גם רגעי של התפלות מתוך החושך: "להיות אזוקה למיטת בית החולים, כשאת חצי משותקת, והכול קשה לך זה מצב לא קל. לילה אחד נמאס לי לגמרי. ניסיתי להוציא את הצינור מהפה. לא רוצה את ההנשמה. רוצה לבד. אחת האחיות הגיעה במרוצה. תפסה לי את היד. אבל אני שהייתי בתוך סערת רגשות לא נתתי לה. רציתי ללכת לתינוק שלי, הרגשתי כמו אמא לביאה שרק מבקשת להגיע לגור הקטן. ידעתי שאני לא יכולה לעמוד עדיין, כוח התנועה היה חלש מאוד. ובכל זאת בכל כוחי נלחמתי על החירות שלי. לבסוף האחות הזעיקה כוח עזר, קשרו אותי למיטה ונתנו לי כדור הרדמה. למחרת היא הגיעה שוב, מביטה בי. מנענעת את ראשה. 'את בסדר?' הנהנתי בראשי, לדבר ממש אי אפשר. 'תדעי לך שאני לא דתיה, ואף פעם לא התפללתי על אף אחד. אבל אתמול לא הצלחתי לישון,

של אליה בני בן השמונה, זכיתי להגיע לרבי נחמן. הרגשתי סגירת מעגל. ביום בו היטלטלתי בין חיים ומוות, אני זוכה לבוא לצדיק, להודות על העבר ולצעוק על העתיד, שנזכה להתחזק באמונה תמיד!"

"ועל כן חמל עלינו בעל הרחמים ברחמי העצומים והוסיף לנו שני הימים הקדושים האלו, שהם חנכה ופורים שתקנו לנו הצדיקים הגדולים, שהם אנשי כנסת הגדולה, כדי להמשיך לנו אור הפנים לתוך ביתינו בתקף גלויותינו" בזכות החנוכה, בזכות אור הפנים שנכנס לתוך כל בית ובית- נזכה לחזק את נפשותינו, עד הגאולה השלימה מהרה. להודות ולהלל לבורא עולם על כל הטובות והנפלאות. למצוא התחזקות נפלאה וקרבה גדולה גם ברגעים החשוכים. כמו שעשו המרואיינות הצדיקות שלנו. אשריכן!

לא הפסקתי להתפלל עלייך! התרגשתי. מצבי נגע כך במצבה של יהודיה אחרת, רחוקה, עד שהנביע בתוכה את הנשמה הטהורה". היום אהובה עדי אדל רואה מביתה שבשכונת מאור חיים את האר"י הקדוש ואת הרי מירון הנישאים.

שהצדיקים מלווים אותה צעד צעד כל הדרך, גם אם ארכה. והיא ארכה. "אחרי הטלטלות שעברתי חיפשתי לרפא את עצמי, הלכתי ללמוד מקצועות הטיפול ועיסוי. עם הידיים שלי אני עוזרת לנשים אחרות להגיע לרפוי. היום יש הרבה כלים לעזור לנשמות לצאת מחשכים. הכלי המדהים שרבינו נתן לנו "שיחת חברות" הוא כלי מרכזי אצלי. לא לשמור בפנים את הקושי, לשתף, לדבר, לבדוק יחד איך אפשר שיהיה טוב. אני משלבת אותו יחד עם העיסויים. כשאני מטפלת בנשים אני

מרגישה שאני מצחצחת את המנורה בבית המקדש. נשים זה כוח עצום. בזכותנו תבוא הגאולה, אנחנו המרכז של הבית והכול תלוי בנו. כמה חשוב לתת אחת לשנייה כוח, להרים, לחזק. להיות אחת למען השנייה. האחדות הזו ביננו- חשובה לי מאוד. "בנוסף אני גם יוצרת תכשיטים מיוחדים, ומשתדלת לצאת הרבה לטבע. למדתי למלא את עצמי, לא לתת לעצמי ללכת לאיבוד. לדאוג שתמיד תהיה לי שמחה זמינה וממנה לתת לאחרות". "ואני רוצה להוסיף שבשנה הזאת בתאריך

אמא שעושה התבודדות

ההתבודדות מיישבת את הדעת מאתגרי החיים. בהתבודדות אפשר לבקש על הילד המתגר, לבקש עצות טובות איך לנהוג איתו ועם כולם, לעשות רשימת מטלות ולבקש עזרה על כל סעיף.

יש נשים צדקניות שלוקחות את עצת ההתבודדות לתוך עבודות הבית. בין הכבסים ובתוככי הסירים הן שולחות תפילות למרומים. זה נפלא מאוד. אבל אני חושבת שאם רבינו אמר לאדם לקחת זמן נפרד, צריך גם את זה וגם את זה. לדבר עם השם כמה שיותר

בתוך עבודות הבית וגם למצוא זמן נפרד לדיבור.

יש כאלו שבסיום שמונה עשרה עושות את ההתבודדות שלהן. הן מוסיפות שבע דקות התבודדות, ולא שוכחות לבקש גם על עם ישראל. אשריהן, עם ישראל צריך כל כך הרבה ישועות...

נגמור את ההתבודדות באהבת השם: "השם אני אוהבת אותך! נכון אמרתי לך את הקשיים, 'קיסרת' על מעברי חיי, אבל סך הכול, הכול נפלא וטוב. תודה!"

אישה שעושה כן יהיה לה "עוד יותר טוב, ועוד יותר טוב!"

גרה בארץ ישראל, זכית בילדים, בבריות, את בריאה בנפשך, את זוכה לעבוד על המידות וכו'. יש לנו כל כך הרבה על מה להגיד תודה. לבקש: "אבא, נתת לי תפקידים רבים בניהול הבית: כביסות, בישולים, ניקיונות, קניות... ובנוסף את התפקיד המרכזי ביותר - לחנך את ילדי. אנא עזור לי להיות מודה ומאושרת. התפקיד שלי

מראה כמה אתה סומך עליי, עזור לי להודות עליו תמיד". דבר נוסף שיכול לעזור לנו הוא להוסיף בהתבודדות שורה או פסקה מליקוטי תפילות.

"אמא לא יכולה. היא עושה התבודדות"

כמה נפלאה היא ההתבודדות. קורה שבבית נתקלים בבעיה או בקושי, ואמא אומרת: "נעשה על זה התבודדות".

"איפה אמא?" שואלת השכנה. "היא לא יכולה עכשיו, היא עושה התבודדות" אומר הילד במתיקות.

חינוך בחיור

// גב' צ. פלדמן

את החינוך האמיתי רואים רק כשהילדים גדלים ובונים את בתיים. כשהילדים קטנים - החינוך הוא יותר "אילוף". אנחנו מבחינתנו עושות את ההשתדלות. חשוב שנבשל בבית - זה עובר כקניין לילדות; חשוב לשמור על סדר וניקיון - להנחיל להם הרגלים נכונים; חשוב לנהל מערכת כלכלית נבונה - ללמד אותם לחסוך ולחיות במה שיש. אבל היום נדבר על משהו שיתן לנו סיעתא דשמיא קבועה ויעזור לנו יותר מכל דבר אחר - ההתבודדות.

זמן קבוע - לדבר עם השם

הרבה אימהות אומרות: "אין לי זמן לעשות התבודדות". אך אם נשים לב, לאותה אמא יש זמן לדבר בטלפון ולהחליף מילים עם השכנה, להתאוויר מדי פעם עם איזה ספר, לצאת להליכה וכו', גם למצוא זמן לתפילת שחרית מנחה או ערבית ולהגיד פרקי תהלים. גם להתבודדות אפשר לפנות זמן. רבינו הציב את עצת ההתבודדות כדבר החשוב ביותר ביהדות שלנו. גם אנחנו צריכות לתת לה מקום של כבוד. בזמן ההתבודדות תוכלי לבקש על חינוך צאצאיך. להתפלל על כל ילד בנפרד, וגם על עצמך - שיהיו לך הכלים והכוחות להצליח במשימה הגדולה מכל, חינוך הילדים.

תבואי לדבר עם השם. יכול להיות שבהתחלה לא תדעי מה להגיד, אבל תמיד אפשר להתחיל בהודיה. לחפש את הדברים הטובים בחיינו ולהודות עליהם: את

ניסים כל הדרך לאומן

איך זה קורה לי, פשוט סוגרת כרטיסים לכולנו, ודניאל השליחה הנאמנה, רוקדת ושרה איתי. אנחנו נפרדות בהתרגשות, נפעמות מההשגחה שהובילה אותנו לאותו המקום בדיוק.

אבל כל המניעות שהתנפצו, מתאחות מחדש ותוקפות אותי בבית ביתר שאת.

נכון שהכול מתוזמן. הנסיעות, בית המלון, ההסעה... נכון שיש ביטוח רפואי, והכול נראה בשליטה. אבל מצב המלחמה שמסביב ושעות הנסיעה הרבות מייראים אותי מאוד. איך אני עושה את זה? בעלי עוזר ככל יכולתו, אבל ברגע האמת, כשהמטוס ימריא עוף מהארץ, אני אהיה לבדי עם ילדיי, האם אסתרד? ואולי בזמן אמת - העניינים חלילה יסתבכו? מה אעשה אז?

ושב מתקשרת לדניאל השליחה המסורה והיא בדרכה המיוחדת מרגיעה. ואחר כך נזכרת בתפילות, בכיסופים. כמה ביקשתי להביא את הילד הזה לרבינו. עוד לפני שנולד, כשהבנתי שניסיון גדול עומד בפתי, כבר אז ביקשתי את זה.

"שיזכה לטוס לצדיק, שגם התינוק הזה, המיוחד, יזכה להגיע לצדיק" ביקשתי ברכה מאחד הרבנים איתם היינו בקשר. והרב אמר: "גם אם לא, לא נורא. תוכלו להגיע לצדיקים אחרים..."

בליבי רציתי שהילד הזה בדווקא יגיע לרבינו! לא יכול להיות שהוא לא יגיע.

במהלך השנים החולפות הגננות של הבן שומעות את הרצון הטהור הזה לא פעם. "את בטוחה שאת לוקחת אותו ככה? לא מסוכן? אוקראינה בוערת" מבעיתה אחת. "תניחי לזה" אומרת גננת נוספת, "אם השם ירצה אתם תטוסו!!!" ועם המשפט הזה הלכתי, משננת שוב ושוב. רוצה! רוצה! רוצה רוצה להגיע עם הילד הטהור שלי אל הצדיק. ועתה נותרו רק מספר חודשים ספורים. בניסן הוא יהיה בן שבע. אני אהפוך עולמות שהוא יגיע. יהיה איך שיהיה. זהו, נוסעים!

אני מתכוננת. זה היום עשה השם נגילה ונשמחה בו! הגיע יום הטיסה. החלום עומד להתגשם. לקחת את אלעזר ניסים לאומן. לתת לילד שלי את ההבטחה של הצדיק. למה יגרע חלקו? כי קשה לטוס איתו, כי הפרוצדורה מורכבת? לא. אנחנו נעשה הכול כדי שגם הוא יזכה להגיע.

יוצאים מהבית. נכנסים לרכב. דניאל הטלפנית הצדיקה מתקשרת, קוראת בעליזות: "צאי רגע החוצה, שליח מחכה לך למטה" אני לא מבינה מה היא רוצה. "הוא כבר בחוץ, רק תיקחי ממנו את החבילה!" מזדעקת. פתאום אנחנו רואים שלידנו יש שליח שאוחז שקית ענקית בידו.

לנסוע. אבל רגע... דרכונים! אין לי דרכונים לילדים! מה עושים? מתקשרת לבעלי, מבקשת ממנו לעזור לי בעניין הדרכונים, בעלי מברר במשרד הפנים אם יש תור ולפתח מתגלה הפתעה!

"אני רואה שמחר התור שלך לתעודת הזהות במעלה אדומים! ועל הדרך תוכלי לסדר דרכונים לילדים". מכל הימים שבעולם, מחר? איזה נס שלא פספסנו, איזה נס שקבענו תור אי אז... מי היה מאמין שתור תמים יעזור לנו לטוס לאומן!

"נטוס באלול!" אני כבר משחררת חלום. "הכי טוב באלול חודש של תשובה וקרבת אלוהים".

"אבל הדרכונים לא בטוח יגיעו" מצנן בעלי את השמחה. ובכל זאת, אני מתחילה בחיפושים, ומתאכזבת. לא מוצאת טיסות באלול. מתקשרת לחברה הטלפנית. "מה הבעיה?" היא מתלהבת. "יש לי חברה שמתארגנת לבד דרך חברת נסיעות, אבדוק איתה ואודיע לך!"

בינתיים המניעות מתגבהות עליי, למרות שהדרכונים בסיעתא דשמיא מגיעים תוך שבועיים. איך בעצם אסע בלי קבוצה מאורגנת? בעלי לא יכול לבוא איתי, אז מה, לבד עם הילד והבנות? ואיך נספיק להתארגן לשנה הבאה, לרכוש כל מה שצריך. במקצועי אני גננת, וצריכה לפתוח את הגן כשהכול מסודר. ולא לשכוח שה'בת'מצווה' של אחינועם מתקרבת כל כך. ובכלל, מה יגידו ההורים שלי על כל התוכנית הזאת? אך לנוכח כל המחשבות והקולות שעולים, יש קול מנחם ומרגיע, אל תדאגי בתי, הכול יהיה בסדר ויסתדר בע"ה לטובה ולברכה...

אנחנו בדרך לכינרת לנוח קצת. אני מתקשרת לדניאל השליחה החמודה שמחכה לתשובה שלי. "נו מה את אומרת?" היא שואלת, "לסגור לך כרטיס?" ואני בקול מהוסס אומרת: "לא יודעת קצת חוששת, מה יהיה? איך נסתדר?"

"יש מקום בדיוק בתאריכים שרצית" ממשיכה להלהיב ולחזק את הכיסופים העזים. "איפה את?" שאלתי לנוכח רעשי הרקע אצלה. "בכינרת עם המשפחה" היא עונה. "מה? אני בדרך בדיוק לשם!"

תוך זמן קצר שתינו נפגשות על רקע תכול, השליחה של הנס הזה הגיעה עד אליי, אחריה שיירה עליזה של ילדות בגלגלים ובמצופים. לא יאומן! ההשגחה הזו מסחררת אותי. לא נותנים לי להתחמק, מהשמיים רוצים את אלעזר ניסים באומן לפני גיל שבע! היא מארגנת לי שיחה עם אותה החברה שמארגנת טיסה ונסיעות. ואני, בלי להבין

מיכל מצרתי, המסיבה מבין גרן מפתחת:

את הסיפור הזה אני מתרגשת לספר לכן, ועתה כשאור החנוכה דולק בלב, להודות על הניסים. מרגישה שהנשים היקרות כאן שותפות בנס, וזכאיות לשמוע אותו במלואו. בעלון "חברות מקשיבות" של חודש תמוז תשפ"ד שיתפתי על ההתמודדות עם הבן היקר והמיוחד שלי, אלעזר ניסים נ"י, ילד שמתמודד עם שיתוק מוחין (CP) ולקויות שונות. בסוף הריאיון ביקשתי תפילות שנזכה להגיע איתו לאומן לפני גיל שבע. מה אני אגיד לכן? יש לי דמעות בעיניים כשאני משחזרת את שרשרת הניסים שעזרו לו להגיע. מאיפה מתחילים? אולי אתחיל ממש מההתחלה.

אדר תשפ"ה. תעודת הזהות אבדה לי. ניסיתי למצוא תור לחדש אותה, אבל כל התורות היו מאוישים. שום תור פנוי עבורי לא נמצא. מה עושים? "מצאתי מקום!" בעלי מכריז לפתע "עוד חמישה חודשים יש במעלה אדומים תור לחידוש תעודת הזהות! רשמתי אותך, ועל הדרך נוכל לעשות טיול לירושלים". "מעולה, תודה", שמחתי. אך בין כל יתר העניינים, נדחק העניין ונשכח...

חודש אב תשפ"ה. חופש גדול, ארוך וחם לפנינו. הנייד מצלצל. אני עונה. דניאל, טלפנית מסורה של אחד ארגוני החסד שואלת לשלומי. מודה על התרומה, מבקשת את השמות של כולנו "יש לנו שליח מיוחד באומן שמתפלל על התורמים", מסבירה. אני שמחה. נזכרת באחת במשאלת הלב הגדולה שלי, שהולכת ומתקרבת.

"נשמח מאוד לתפילות. אנחנו רוצים שאלעזר ניסים שלנו יגיע לאומן לפני גיל שבע, יום הולדתו יחול בניסן. הוא ילד מיוחד, ויש הררי מניעות. אין לי מושג איך שוברים אותם. בבקשה, תעבירי להם את שמו לתפילה". דניאל, ברסלבית אפויה במיוחד, נדלקת באחת. "אני חזרתי משם לפני חודש, את חייבת לנסוע! זה גן עדן עלי אדמות שם. את לא תתחרטי. לא קשה, רק קצת יותר זמן בנסיעות. פשוט תקני כרטיס ותטוסי עם הילד, בלי לחשוב הרבה מדי!"

"אבל איך? הוא ילד מיוחד, ובעלי לא יכול לנסוע איתנו עכשיו".

"מה הבעיה? יהיה לכם פטור מתורות, ואת תראי שתהיה לך סיעתא דשמיא מיוחדת. תני לו את המתנה הגדולה ביותר בחיים. קחי אותו לצדיק!"

אני מסיימת את השיחה בהתרוממות. זהו. פשוט לקנות ולטוס. זה הכול. אני מסוגלת, ואני אעשה את זה בשביל בני היקר לי מכול אקח גם את הבנות. אחינועם עומדת לקבל עול מצוות, ושתי אחיותיה גם הן מבקשות

צופיה הליכות ביתה

על המציאות עצמה, לפני שהכנסתי בה כל סוג של שיפוט. דיבור "מתצפת" יגיד כך (ולא בטון מאשים, אלא מספר מה שרואה): "זו הפעם השלישית שאתה מגיע בתשע וחצי במקום בשמונה וחצי השבוע." מה שנקרא, עם עובדות אי אפשר להתווכח. צריך להבין שברגע שהדיבור שלי כבר מעורבב בשיפוט שלי, ברצונות ובציפיות שלי, באכזבות שלי, דרך אמות המידה שלי, כבר יש הרבה על מה להתווכח. ואז אפשר לשמוע תשובות כמו... "למה את אומרת מאחר? היו לי עיכובים מסיבות טובות, זה בכלל לא נקרא לאחר." "לך נמאס? ולי נמאס ש..." ה' יעזור...

ממרחק תביא לחמה

יש משהו מועיל בלתצפת ממידת רוחק. לא סתם זה אחד משבחיה של אשת החיל שמסוגלת להסתכל על הליכות ביתה, שסביר להניח שהיא רואה שם כמה וכמה דברים שאינם מתוקנים ואף מעצבנים (הרי מדובר בבני אדם, ולא במלאכים), ולהיות צופייה, בלתי מתערבת, מסתכלת נקי. ואז, ממרחק תביא לחמה. לחם זה דעת. אותה אפשר להביא רק ממקום של מרחק. רואה מה שרואה, מתרחקת, מתפללת על זה, מתבררת. ואז מביאה עשייה של דעת, תגובה ממקום של בחירה. עבודת חיים, לא? אבל שווה כל מילימטר. ואל דאגה, יש לנו שמונה נרות חנוכה להתפלל על זה. חודש טוב מלא אור לכולנו.

שלום, חברות אהובות. כותבת לכן בדרך חזור מרבנו הפלאי, הענק, ה"אין מילים לתאר" ורוצה להזכיר לכולנו כמה זכינו, זכינו, זכינו, שיש לנו רב'ה כזה!! אז בסייעתא דשמיא סיפרתי לכם בטור הקודם על תקשורת מקרבת, שיש בה ארבעה חלקים שכל אחד מהם דורש לימוד בפני עצמו, ותכל'ס עבודת חיים. אבל גם אם זו עבודה לכל החיים, מה אכפת לנו, כי אפילו התקרבות מילימטר לכיוון הנכון שווה לנו כמו יהלומים ומטמונים.

נקודת תצפית

בטוחה שכל אחת מכן הייתה באיזה טיול שבו עצרו בנקודת תצפית, בדרך כלל נקודה גבוהה, פתוחה, שבה הנוף פרוס באופן פנורמי למלוא העין, דימוי נפלא שיכול לעזור לנו להבין את עניין התצפית שבתקשורת. החפץ חיים הקדוש בספרו הנחוץ כל כך על שמירת הלשון, כותב בהקדמה שמי שעובד על עין טובה ועל לדון לכף זכות, פשוט יינצל מלדבר לשון הרע, מפני שהעין קודמת לפה, וכמו שהעין מסתכלת ככה הפה ידבר. אז לכן כשאנחנו "חוגרות את מותנינו" לנקות את הדיבור שלנו מכוחניות ומאלימות, נתחיל באופן ההסתכלות. תקשורת מקרבת מזמינה אותנו קודם כול לסגל הסתכלות נקייה, שנקראת תצפית. בעצם כשאנחנו צופות במשהו אנחנו נפרדות ממנו. אם נחשוב על זה, אין שום נקודה בתוך שביל, בעמק בין השיחים, שמישהו יכריז עליה כנקודת תצפית. כי את בתוך, זה מקיף אותך, נוגע בך. כך ממש כשאת מסתכלת על אירוע מהחיים. לדוגמה, בעלך, הגיע שעה אחרי הזמן הביתה, בערב, זו פעם שלישית השבוע שאת מחכה לו (יותר נכון לעזרתו) בכיליון עיניים. אז אם את בתוך וזה נוגע בך, את תישמע בערך כך: במקרה קיצוני: "נמאס לי שאתה תמיד מאחר כשאני צריכה אותך." במקרה יותר עדין: "שוב פעם איחרת, זה ממש לא נעים לי." עניין התצפית הוא להסתכל על עובדות,

מתנות היישר מירושלים עיר הקודש ניבטות מהשקית. לי, לילדות ולילד המתוק, חתן הנסיעה: תיקון כללי עם השם שלנו, ממתקים, ספרי תפילות ומחזיקי מפתחות... התרגשתי. איזו אישה מלאת אהבת ישראל! איזו שליחה נפלאה מרבינו, שדואגת אישית להסיר את המניעות ועוד שולחת מתנות לתוספת... רגועה נסעתי לשדה התעופה. אנחנו עולים על המטוס. הילדים פוערים עיניים. זאת הנסיעה הראשונה שלהם במטוס והם מלאים שאלות כרימון. אני עונה ועונה. עננים מכסים את שדה הראייה, ופתאום הכול מתכהה. הלילה פורש את חסותו על העולם, והדרך עוד ארוכה ורבה. בסיעתא דשמיא הילדים נרדמים. גם אלעזר ניסים המתוק נרדם, מנמנם צמוד אליי. אנחנו נישאים על כנפי נשרים. איך הזמן עובר? לא יודעת. הוא עובר ואנחנו מוצאים את עצמנו בבית מלון שקולט אותנו באהבה. מסביב נשים מקסימות. כולן מתרגשות לראות את הילד שלי. ילד של תפילות שהגיע לעולם בניסים, ועכשיו הוא צועד עם העגלה שלו להגיד את התיקון הכללי בציון הקדוש, סביבו אחיותיו האהובות שדואגות לו, זורחות מאושר.

הרגשתי איך הכיסופים שלי עוד לפני שאלעזר נולד ועד עכשיו, שברו את כל המניעות, והובילו אותנו היישר לכאן. לאבן

השואבת הזו. אם רבינו מזמין - הוא מזמין.

"הרב זוכר שברכת את אלעזר ניסים

שהיה עוד עובר? הרב זוכר

שביקשנו ברכה להגיע איתו לאומן? אז השם עזר! הנה, אנחנו כאן, תנו לי שמות ונברך את כולכם!" הרגשתי צורך לעדכן את הרב שהחלום התגשם למרות כל הקשיים שבדרך, שיידע שהגענו! אנחנו כאן! בריאים ושלמים, אצל הראש בית של העולם... איזה נס!

מאוד רציתי שאלעזר ניסים יגיד את התיקון הכללי. הוא אומנם עוד לא יודע לקרוא, אבל חכם מאוד. אני אומרת פסוק והוא ממש משתדל להגיד אחריי. כך התחלנו. אני מדרבנת אותו עוד ועוד. ניסינו לחלק לו את זה, שיגיד הכול. הייתה שם אישה חמודה, היא ישבה איתו על הרצפה ועזרה לו להגיד שורה ועוד שורה. אני והבנות לידו, הלב שלנו מתרגש כל כך עם כל מילה שהוא הוגה. אפילו אזעקה מקפיצת לב, לא העיבה על השמחה הזו. בסופו של דבר הוא לא הצליח להגיד את התיקון הכללי במלואו. רק כמה מזמורים. אבל אנחנו אמרנו בשבילו, ואצל רבינו - העיקר זה הלב. ואלעזר ניסים ב"ה הוא ילד שכולו לב.

באומן קנינו דיסק של תיקון הכללי של ילדים. אלעזר שומע אותו מדי יום. לא מסכים שום שירים אחרים במקום עשרת המזמורים הקדושים. הוא כל כך מחובר וקשור. מתיקות לראות את זה.

לקראת היציאה מאומן לכיוון האוטובוסים, כשכל הנשים חזרו מהציון אחרי שאמרו שלום ולהתראות לצדיק, אני לא הספקתי עוד רגע אחד להיות לצידו, לומר רבינו תודה ולהתראות, כנראה שאנחנו לא נפרדים כלל. מתפללת בע"ה לחזור שוב לצדיק, הכיסופים רבים מנשוא... אני מברכת כל אחת שרוצה להגיע - שתזכה להגיע ויתבטלו מעליה כל המניעות. ושוב מודה מקרב לב על התפילות. לא מובן מאילי! תודה לבורא עולם.

ביקור מר' נתן לאור הנרות

סיפור מחברה:

טוב. אבל נראה שעוד מכתב ארוך מצפה לי. מה עוד יכול ר' נתן לכתוב לי?

"וגם על כל מכתביך וצערך אני מחיה עצמי רק בזה שאני מודה להשם יתברך על כל החסד אשר עשה עמי ועמך, מה שעל כל פנים אתה צועק על ריחוקך מהשם יתברך, ועל החסד הנפלא שעשה השם יתברך עמך שאינך מתנגד חס ושלום, וכמו שכתבת בעצמך במכתבך זה שהשם יתברך הקדים לך רפואה למכה... ועל זה אנו מחויבים להודות לו יתברך בפה מלא בכל יום ויום על כל החסד ועל כל הנפלאות והטובות שעשה עמנו שנזכה לידע מאור כזה ומתורתו ושיחות קדושות ונוראות כאלה".

ואוו נכון! שכחתי להודות ליד' גם על זה, להודות לו שזכיתי להכיר את עצת ההתבודדות, שזכיתי לא להיות מתנגדת לצדיק האמת, שאני זוכה לפתוח ספר "עלים לתרופה" בלי שיש לי על זה מניעות המוח, שזכיתי לדעת מהתכלית של העולם. "תודה ד', תודה" מלמלתי לי בשקט. הרגשתי שמחה עצומה, שמחה כזו שהובילה אותי לקום ולרקוד, לרקוד על הזכות לקבל עזרה מהצדיקים עד לרגעים הכי קטנים וחשוכים שלי, לשמוח על שזכיתי להדחיק את החושך שלי על ידי ההתבוננות בהרחבות ועל עצם כך שזכיתי להיות יהודיה מאמינה.

הבית כבר היה שקט, התה התקרר, אבל בליבי בערה האש, האש שתמיד תוקד עד ביאת המשיח!!

נותן לי שום ברירה כי אם להתחיל באותו הרגע להודות ולהלל על אף של כך הייתי רחוקה מזה, ואז החלטתי לנסות את העצה הכל כך מיוחדת הזאת. "ד', תודה..." שיש לי כל כך הרבה נתונים יפים בחיים שלי, תודה שהבאת אותי לעולם בתור בן אדם עמוק, נכון שלפעמים זה קצת מסתביל אבל בכללי אני ממש בסדר עם זה, תודה ש..." וכך המשכתי להודות ולהלל על כל הדברים הטובים שיש דוקא בתוך הקושי והצרה. זה היה פשוט מדהים לראות איך מרגע לרגע הרגשתי טוב יותר, כאילו כל דיבור ודיבור מפוצץ עוד קצת את הבלון הגדול, זה שהיצר הרע עבד קשה כל כך לנפח. ואז המשכתי לקרוא:

"ועל ידי זה, דיקא שבעת הצרה יביא תודה על העבר על ידי זה יוכל לצעוק על הבא, בבחינת מודה על העבר, על ידי זה יוכל לצעוק על לעתיד לבוא"

ר' נתן, למה התכוונת? שבכוח התודה על העבר אני אצליח יותר בקלות לבקש על העתיד?

אם ככה: "ד' הטוב, עכשיו, אחרי שראיתי כמה טוב אתה שולח לי אפילו בתוך הצרות שלי, בבקשה תן לי כוח לעמוד בכל הניסיונות שבאים עליי, עזור שיותר לא ארגיש מחשבות רעות שכאלה ושאצליח לנצח את היצר הרע".

אכן תקווה גדולה התפשטה לי בלב, הרגשתי שתפילתי נענתה, פתאום המצב נראה לי טוב כל כך, ד' טוב, אני טובה והעולם כולו

היה זה בשבת חנוכה, אני יושבת בסלון עם כוס תה אחרי הסעודה ומרגישה איך העצבות נכנסת לתוכי ממש בלי סיבה. היא פשוט באה עם כל העוצמה שלה, הרגשתי ממש כמו ענן שחור אופף אותי. זה התלבש לי בסוג מחשבות של מסכנות כאילו אני הבחורה הכי מסכנה בעולם, הבחורה הכי מסתבכת ומסורבלת בעולם, המצב שלי הכי גרוע, האופי שלי הכי גרוע ועוד כל מיני מחשבות מייאשות ומעציבות. בתור חסידת ברסלב הרגשתי צורך לעשות משהו, לא לתת לעצבות פשוט לבוא ולהיכנס לתוכי עם שמירה וכריז, אז פתחתי את הספר "עלים לתרופה" באקראי ממש ולא תאמינו מה אני קוראת!! הרגשתי איך ר' נתן נשלח אליי ממש לתוך חדרי ליבי, זו היתה חוויה מדהימה ומרגשת!!

מתוך מכתב קכ"ד:

"והנה בשבת זה שעבר דיברתי הרבה בעניין ימי חנוכה הם ימי הודאה, שצריך האדם להמשיך דרך זה להודות ולהלל לשמו הגדול יתברך, אפילו בתוך מעוף צוקה וצרה רחמנא לצלן, גם אז יודה לשמו הגדול יתברך על גודל החסדים שעשה עמו עד הנה, ועל כל ההרחבות הגדולות שמוצא בתוך הצרה עצמה בבחינת "בצר הרחבת ליי".

וואו! כל הפרטים מדברים כל כך למצב שלי. הרגשתי כאילו ר' נתן לא

מה את רוצה לתת לרב'ה?

בואי הצטרפי למשפחת המפוצות של "חברות מקשיבות"

לבחירתך:

מזויה

עלון יחיד בעלות של 15 ₪

ישר לתיבת הדואר שלך!

שותפה

תרומה קבועה של 40 ₪

להדפסה והפצת העלון

מפוצה

הזמנת חבילת עלונים להפצה באזור מגוריך

אליך עד הבית!

אולי טיפול יעזור

מהמקום הכי כנה ואמיתי: "אילה, את באמת באמת בחרת במקום שבו את נמצאת היום? או שמה היו גורמים שמשכו אותך לפעול בעל כורחך?"

"מה??? לא היו שום גורמים זו הייתי אני בעצמי שרציתי בזה! זה הציל את החיים שלי הרוחניים והגשמיים!! את לא מבינה מה אני מדברת? וסליחה על ההתפרצות." "אני מצטערת אילה, אבל לפי התגובה הבלתי מידתית שלך נראה שמשוה יותר עמוק יושב על הבחירה הזו, בשביל זה תצטרכי מטפלת יותר מוסמכת ממני."

"אז אין לך איך לעזור לי? על זה ההורים שלי שילמו לך כפול??? טוב אני את שלי עשיתי. והאמת שיש לי דרך אחרת לפתור בעיות." "היית רוצה לספר לי על זה קצת יותר? כמובן רק אם את מעוניינת."

"מה הדרך שלי את שואלת? התבודדות. פשוט לדבר על זה עם ה', לספר לו כל מה שאני מרגישה, לשתף אותו בכל הלבטים שלי, לשמוח ממה ש..." "סליחה שאני קוטעת אותך אבל עברו 45 דקות. נמשיך בפגישה הבאה."

"תודה לך על הרצון. ותסגרי עם ההורים שלי על התשלום. לא קשור אלי..."

"זה באמת לא קשור אליך חמודה, כאן בחדר מדברים רק על מה שמסב לך עונג..."

היית חלשה ותפסת את החבל הראשון שמישהו זרק לך בלי לבדוק הרבה אם הוא מתאים למסורת של הבית שלנו. אבל אם עכשיו תקבלי טיפול יסודי ויציב בדרך ריאלית המקובלת עלינו תוכלי לקבל כוח ממקורות משלנו ולא יהיה חסר לך כלום."

"אבא ואמא, אם זה מה שאתם רוצים ממני אני אלך לאן שתגידו לי. חשוב לי לשמח אתכם ואבוא לקראתכם כמה שאני יכולה."

ה', לא הבטחתי ולא רמזתי שאני עוזבת את ברסלב. רק הולכת ליעוץ שהם כ"כ רוצים. אני חושבת שחבל להם על הכסף אבל זה לא ענייני. רצונו של אדם כבודו ואני רוצה עכשיו לכבד אותם. אבא, אתה מרוצה ממני?"

איך הם השיגו תור תוך יום? אין לדעת. אולי הבטיחו תשלום כפול? אולי הסבירו שמדובר בהצלת נפש יהודית מירידה מדרך אבותיה? למעשה אני כאן. עומדת מול הדלת. הגעתי דקה לפני הזמן. יקית שכמותי. אז מה עושה ברסלביט בדקה?

אבאלה תהיה איתי. אני בכלל לא מאמינה שאשה שלא מכירה את רבינו תוכל להשפיע עליי ועל דרכי. אבל אתה יודע שאני עושה את זה בשביל אבא ואמא. תעזור לי להיות חזקה ולא להתבלבל. אני יודעת שלפי ההלכה במה שנוגע לעבודת ה' אין כיבוד הורים ולכן אני לא עוזבת את הדרך של ברסלב, אבל ללכת ליעוץ לא אמור להוריד לי בעבודת ה'. אז תעזור לי להרגיש שאתה איתי ותעזור לי לדבוק בדרכי בלי לפגוע בהורים."

"שלום אילה, שבי בנוחות בכסא, תשתי משהו, יש לך כאן טישו למקרה ותרצי, אז קדימה בואי נפנה לשמוע מה הביא אותך אלי?"

"אה.. הסיפור שלי הוא כזה: אני באה מבית ליטאי והתקרבתי לברסלב. ועכשיו לקראת שידוכים אני..."

"התקרבת? לברסלב?? מאיפה בחורה בגילך רשאית לעשות בחירה שכזו??"

"העניין הוא שלא באתי להתייעץ בקשר לבחירה שלי. תראי את זה כתתון. כמו הגובה וצבע השיער."

"אני מצטערת אבל לפי האתיקה המקצועית אני לא יכולה להתעלם מהנתון הזה, אני חייבת שנישר מבט יחד, את ואני, לתוך הנקודה הפנימית הזו של הבחירה שעשית. במידה ואראה כי אכן עשית את הבחירה הזו ממקום בריא, נקי, שקול ופנימי נוכל להתקדם. אבקש ממך לענות לי מהלב ורק מהלב, תעצמי לצורך זה את העיניים, שבי בנינוחות, תנשמי מהאף נשימות עגולות ונסי לענות לי מבפנים

בסך הכול לא ביקשנו הרבה. רק שתלכי להתייעץ עם מישהי חכמה שאנחנו מכירים וקיבלנו עליה הרבה המלצות. היא מלווה בנות בתהליכים נפלאים והמומחיות שלה זה לחץ בנות מקונפליקטים שהן הכניסו עצמן אליהם. למה את כ"כ מתנגדת?"

אנחנו יושבים במטבח הקטן בשעת חצות לילה לשיחה של אבא-אמא-אילה.

הרי עברו החגים ונגמרו התירוצים והגיע הזמן להתחיל שידוכים... אני דוקא ציפיתי לרגע הזה, כל' אני עדיין מצפה לרגע שאמצא את זיווגי, אבל יש לי הרגשה שההורים שלי ניסו לדחות את זה כמה שאפשר. אולי חשבו שהזמן יעשה את שלו וארד מפנטזיית "הבחור שקשור לברסלב", אבל אני יודעת שכל יום שעובר מחזק בליבי את הקשר לצדיק ולדרכיו ואין שום סיכוי שאתחרט. מצאתי את שאהבה נפשי, וכמה מושלם יהיה להקים בית בדרך נפלאה זו..."

הנושא הרשמי של האסיפה הוא: שיחת תיאום ציפיות לקראת התחלת שידוכים.

הנושא הלא רשמי אך העיקרי הוא: ניסיון אחרון מצד ההורים להשיג ממני אישור לחיפוש אחר בחור ליטאי רגיל. נורמלי. יציב וכלי דרמות מיותרות. כמו הגיסים וכמו האחים, כמו אבא וסבא והדודים והשכנים. מה יותר נורמלי מזה??

רגע! הם מחכים ממני לתשובה! ה' שים לי בפה את המילים הנכונות!

"אתם צודקים, אני לא אמורה להתנגד. אתם ההורים שלי ואתם יודעים מה טוב בשבילי. ואפילו שאמנם מצאתי לי דרך קצת שונה מהבית איך להתקרב לה', עדיין אתם ההורים הכי טובים בעולם. הלואי שאזכה להקים בית איכותי כ"כ כמו הבית הזה, שמלא בתורה וביראה."

"אז למה את כן מחפשת משהו אחר?" "אני כבר מזמן לא מחפשת. מה אעשה שמצאתי משהו שמאוד עוזר לי? אתם הצלחתם גם בלי זה. לי היה קשה. ועכשיו אני כבר לא יכולה לחזור אחורה."

"אז אנחנו חוזרים שוב על הרעיון שלנו, לפנות למישהי שמבינה בתחום ותוכל לעזור לך. אנחנו חושבים שכל הברסלב הזה נפל עלייך מלחץ חברתי שהפעילו עלייך ובגלל שעבר עלייך מה שעובר על כל בחורה בגילך

בחורה מקורבת לברסלב?
בואי תכירי את חברות

חברות מקשיבות

לפרטים:
0533198574

אהבת חינם

קילוגרם מכל דבר, למרצבך 5 מלפף ו-5 עגבן, לשכנים מלמעלה - 10 ו-10 וכן הלאה, היא מילאה מכל הבא ליד - החל משקית מודפסת "המלך בשדה" ועד שקית קרטון אלגנט של "רוטשילד תכשיטים", הכול היא תרמה לשם מצוות גמילות חסדים והלכה לחלק לכולם.

הביתה היא חזרה רק עם 2 שקיות כי מרצבך לא ענו ומורסלינו מהבניין ממול כבר לקחו בעצמם מהחלוקה ורק החליפו איתה רשימות למי לא לתת כי הם כבר תפסו.

בלילה הלכה לישון דבורה כשחיוך של סיפוק על שפתיה, היא עוד הספיקה להרהר במנהג ירושלים בפסח - לא אוכלים שום דבר קנוי אלא אך ורק מחלוקות, ושמחה שכיונה לדעת גדולים.

בבוקר היא איחרה לגן כי הייתה צריכה לשים את העגלה בתיקון וחלילה לא תפריע את נחמן נתן בעלה הצדיק מסדר לימוד.

בחזור היא הקדימה לצאת כדי להיות עם העגלה בזמן לשורקה ועל כך קיזזה עוד סכום נאה עם הסייעת שלא יהיה גזל.

מלאת סיפוק הייתה דבורה - כבר אמרנו, ולא נותר לה אלא לחכות עם דגדוגים בקצות האצבעות לחלוקה הבאה.

עליו גרוש רק אולי חור, היא תהתה לעצמה שבעצם החור עשוי בהחלט להיות שייד לבייגלה או בכלל לגבינה צהובה שעולה בעצמה איזה שלושים אך בכל אופן ניגשה למשוך 100 שקלים שזה המינימום שהרשה לה הכספומט (פשוט חשוב לו שלא תתקע ללא מזומן).

הקיצער, הגיעה דבורתנו מתנשפת לחלוקה, העמים נחמן נתן ארגז עגבניות, ארגז מלפפון וכמה שומים חמדמדים על העגלה, את שורקה שמו בפגז, ואז התחילה העגלה להשמיע קולות משונים ותסרב להידחק בעליה. אז בסוף הם לקחו מונית ב-45 שקלים לכפרת עוונות ולפרנסת יהודי כשר (הוא היה עם כפה) ויחד חזרו להקים בית נאמן בישראל.

בבית התברר הברוך - הארגזים לא נכנסים למקרר בשום אופן מחד, ומאיך הירקות במצב הדורש קירור מיידי. אך לא אשת חיל כדבורה תישבר מזוטות כאלה.

ותשב לחלק את החלוקה לשקיות: לאמא - 2

דבורה הגנת כססה צפורניה ולא ידעה את נפשה, היום יש חלוקת ירקות חינם ברחוב עוזיליוף! ובאחת בצהריים בדיוק!

תוך כדי הריכוז היא חישה חישובים כיצד תגיע לשם ראשונה כשהיא גם צריכה לסיים באחת וחצי וגם לא להפריע חלילה לנחמן נתן זווה ההגון הלומד בכולל.

היא כמובן השתדלה שלא יהיה גזל וחשבה על כך רק כשאף אחת לא הקשיבה לנופת מדברותיה וגם לא ניגשה

לבקש פלסטר, אדהכי ואדהכי התגבשה התוכנית ואכן באחת אפס אחת אף רץ נחמן נתן נווה ביתה לרחוב עוזיליוף ויתפוס בכה ובכה והיא רצה להביא את שורקה מהגן והיישר לעוזיליוף לשים את המשא בפגז' של העגלה.

בדרך התקשר אליה בעלה בקול טרוד שצריך לשלם 30 שקלים להוצאות השינוע ואין

כסלו - ללבות את האש של רבינו

הטובה בוודאי תתקיים.

חוינו שנתיים מאתגרות מאד מאז החלה מלחמת שמחת תורה. שנתיים שהשפיעו על כולנו. מי בעצבים, מי בשאלות אמוניות ומי בחרדות. יחד עם זאת היו אלו שנתיים של המון תפילות, בקשות, תהלים, התבודדויות ותחינות. גם החטופים מספרים על שיחות עם השם יתברך בשבי ורבים ביטאו עם השחרור רצון למצווה כמו ציצית, כוס לקידוש או תפילין.

החודש הזה הוא חודש האור והאש. בקרוב נחגוג עם נרות החנוכה שנדליק, נרות שהם ביטוי נפלא וגלוי למערכת הצינורות הנסתרת. האור הגנוז אצלנו בבית. להתבשם ממנו, להודות מולו לנפלאות ולניסים שחוינו כולנו בשנתיים האחרונות. להודות על הגבורה האישית שלך מהתקופה האחרונה. איך חזרת תמיד לאמונה, איך המשכת לענות באופטימיות לילדים, איך מצאת כוחות בזכות הנקודות הטובות.

קחי עשר דקות להודות להשם יתברך על שהיה איתך בדיוק ברגעים הללו כשכל כך היה נדרש. השמחה מובטחת.

מרירים ובלי להרגיש מוסיפים להנמיך את האש. חווים חוויה של נתק, בדידות וקושי.

בפינו הדבר

צריך ללמד את עצמנו ללבות את האש בחום שנוכל להרגיש, ליהנות, להתחמם ולשמוח. האש גם מאירה, ואנו זקוקות לרמה של אורות שמתאימים למקום שלנו, לא להישרף, לנשום ולהיות נוכחת בתוך הטוב הזה.

שוחחתי עם מישהי ושיתפתי בשמחה באחינו הפדויים ששבו הביתה. כתגובה היא שאלה אם אני יודעת שאנחנו בעקבתא דמשיחא. 'אז?' שאלתי, והיא המשיכה 'ולכן, הקושי רק יעצים'. תגובתי הייתה: 'מכיוון שאנחנו בעקבתא דמשיחא הגאולה צריכה להגיע ממש בכל רגע'.

בואי ניזכר ברגעים המאתגרים שאחרי חורבן בית המקדש. החכמים בוכים כשיוצא שועל מקודש הקודשים ורבי עקיבא צוחק. על שום מה? על שום שנבואות הזעם לא בהכרח תתקיימנה, ואם התקיימה גזרה לא טובה חס ושלו, אפשר כבר לשמוח על כך שהנבואה

במעשיה, מסופר על צינורות בלתי נראים שמעבירים את האש למטבח, ועל ציפורים שמלבות ומנמיכות את האש.

'בברסלב בוערת אש, הבער אותה בליבי', ביקש רבי נתן, וסלל לכולנו את הדרך ליהנות מהאש של רבנו. מערכת מסועפת של צינורות בלתי נראים מחברים את האש הזו היישר למטבח, שם אופים אותנו, בלב של רבינו. האש של השמחה, של האמונה, של החוכמה.

ומי מלבה או מנמיך את האש? ציפורים. בתחילה נוח לחשוב שאלו גורמים חיצוניים, ציפורים עלומות שבזכותן האש מתקיימת והן ברגישות מגבירות או מנמיכות את העוצמה. בפועל, ציפורים הם סמל לשירה, ציוץ, דיבור. ציפורים הן הקורבן שהביאו מצורעים לבית המקדש, לתיקון הדיבור, לשמירת הלשון. מה שמפיק הפה שלנו משפיע על האש. דיבורי הודיה ואמונה וציפייה לטוב מלהיבים את האש ושומרים אותה יציבה. תלונות, תביעות והפחדות מנמיכות את האש עד שקשה להרגיש שעדיין דולקת. לכן מסתובבים הרבה אנשים בעולמנו, מנותקים, מאוכזבים,

חנוכה באומן

בזאת

אני בוטחה !!!

הפעם אני נושעת!!! ועם הרבנית צילה א. נוסעת...

ר' נתן מברסלב

זאת חנוכה באומן

בעל הידית

שבת חנוכה בבעש"ט

המהרש"א

זושא מאניפולי והמגיד ממעזריטש

ר' לוי יצחק מברדיטצ'וב

למחירות החלטה:

טיסה ז' - יב' חשון
29.10-3.11/25
שבת באומן

הפרשות חלה

ריקודים ושמחה

הדלקת נרות חנוכה

גן סופיה

ארוחות כיד המלך

16-23/12/25

רק ב-1680\$

קבוצה חרדית ואיכותית
משלישי עד שלישי כ"ו כסלו - ג' טבת

לפרטים והרשמה:

KIBUZILLA@GMAIL.COM

054-8595586

058-6799681

נוסעים לאומן?

החבילות המשתלמות
חוזרות - ובגדול!

פותחים את עונת הנסיעות
לחורף עם נתיבים טורס

יציאות מידי שבוע

www.ntours.net
info@ntours.net

מוקד הזמנות: 02-6338444

שירותי נסיעות, לינה וארוחות, נסיעות פנים, קבוצות מאורגנות, קברי צדיקים באירופה, טיסות לכל העולם, סניף ראשי - ירושלים: עבודת ישראל 1

מפני מה אין אתם עושים את נשותיכם חסידות

קו מקושרת

שיחות וחיזוקים סיפורים אישיים ומכונות מדומות הקו שיתבר את כל בני הבית לאורו של רבינו הקדוש

רשמו עכשיו את המספר:

02.50.111.60

מאירים את הבית באור של רבינו

להתחבר לטו!

מחפשת תכנית ייחודית, ערכית ופותחת את הלב?

זה בדיוק מה שאת מחפשת!

קומי אורי כי בא אור

קומיץ סוחף ומרגש עם יעל גורודצקי

שירי רגש ושמחה, ודיבורים מהלב שיחברו כל אחת לאהבה ולעוצמה האלוהית שבתוכה.

להזמנות:

054.849.2887
Yaelgo148@gmail.com

ערבי נשים, גבוש לצוות, תכנים מתחדשים, הפרשות חלה, הרכב נגינות, בת מצוה